

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2017/8

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2017 - 8

<p>Zaaknummer: 16/4091/GA</p> <p>Datum uitspraak: 10 november 2017</p>	<p>DBT; Motiveringsbeginsel</p>	<p>Richtinggevende uitspraak. Enkele feit van vervolging of veroordeling voor een nieuw strafbaar feit in detentie gepleegd onvoldoende voor uitsluiting van deelname aan plusprogramma zonder enige afweging. Er kunnen zich omstandigheden voordoen die een inbreuk op de Regeling rechtvaardigen en nopen tot een kenbare belangenafweging van de directeur. Dit had in dit geval moeten gebeuren. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, opdracht aan directeur om beslissing kenbaar te motiveren. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden artikel 1e onder b)</p>	<p>Blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 17/0701/GA</p> <p>Datum uitspraak: 7 november 2017</p>	<p>Onderzoek aan lichaam en kleding Tegemoetkoming financieel Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Stelselmatige visitaties na bezoeken waarover klager zich beklagt hebben kennelijk niet plaatsgehad in het kader van zijn plaatsing op GVM-lijst, nu dit blijkt GVM-mededelingen niet als toezichtmaatregel is opgelegd. Gelet op stelselmatigheid, hetgeen niet is weersproken, kan niet van visitatie bij wijze van steekproef of op verdenking worden gesproken. Klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming van € 130,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 27, 29, 60)</p>	<p>Blz. 13</p>

<p>Zaaknummer: 17/2049/GA</p> <p>Datum uitspraak: 6 november 2017</p>	<p>Urinecontrole Disciplinaire straffen aanleiding Disciplinaire straffen straftoemeting Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager heeft bij uc positief gescoord op gebruik van middel 'Pregabaline'. Middel is niet door inrichtingsarts voorgeschreven of door medische dienst verstrekt. Directeur kon in redelijkheid disciplinaire straf opleggen. Beroep in zoverre ongegrond. Straf echter disproportioneel, nu middel niet op Lijst I Opiumwet staat noch anderszins als zwaar illegaal middel is aangemerkt. Klager kon derhalve niet voor gebruik van zodanig middel worden bestraft. Disciplinaire straf van twee dagen opsluiting in andere verblijfsruimte dan strafcel aangewezen. Beroep gegrond en toekenning tegemoetkoming van € 37,50 voor zover meer straf is opgelegd dan twee dagen.</p>	<p>Blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 17/2021/GA</p> <p>Datum uitspraak: 28 oktober 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding Medische verzorging medicatieverstrekking Persoonlijke verzorging Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Straf in reactie op klagsters gedrag onredelijk gelet op haar omstandigheden sinds binnenkomst in p.i. Beroep in zoverre gegrond. Klagster niet-ontvankelijk in klacht betreffende medisch handelen arts. Klacht betreffende niet verstreken juiste katheters gegrond. Hogere tegemoetkoming ivm gegrond verklaarde klacht over weghalen matras in isoleercel.</p>	<p>Blz. 16</p>

<p>Zaaknummer: 17/0356/GA- eindbeslissing</p> <p>Datum uitspraak: 20 oktober 2017</p>	<p>Geweld en vrijheidsbeperkende middelen Zorgplicht</p>	<p>Letsel door toepassing beenklem door lid IBT-team. Aannemelijk dat beenklem, door deze toe te passen in een chaotische worsteling, niet op de juiste wijze is toegepast met gesteld knieletsel tot gevolg. Is toe te rekenen aan directeur. Directeur tekortgeschoten in op hem rustende zorgplicht. Beroep + beklag gegrond. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 17/1603/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 oktober 2017</p>	<p>Vermissing</p>	<p>In p.i. Lelystad is getekend voor ontvangst van goederen van klager na zijn overplaatsing. Gelet hierop is verantwoordelijkheid overgegaan van directeur van locatie Roermond op directeur van p.i. Lelystad. Voor wat betreft verantwoordelijkheid van directeur van p.i. Lelystad is onvoldoende gebleken dat en zo ja, welke spullen van klager vermist zijn. Beroep directeur gegrond, beklag gericht tegen p.i. Lelystad ongegrond.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 17/2102/GA</p> <p>Datum uitspraak: 12 oktober 2017</p>	<p>A-dwangbehandeling</p>	<p>Advies van behandelend psychiater dat ziet op toepassing b-dwangbehandeling is ook gebruikt voor toepassing van a-dwangbehandeling. Bovendien is advies niet ondertekend. Daarnaast is in het overgelegde zorgplan onvoldoende concreet voorzien in de dwangbehandeling. Deze is niet nader gespecificeerd. Beslissing tot toepassing a-dwangbehandeling voldoet niet aan alle wettelijke zorgvuldigheidseisen. Beroep gegrond, tegemoetkoming €50,=.</p>	<p>Blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 17/1261/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 oktober 2017</p>	<p>Disciplinaire straffen Disciplinaire straffen straftoemeting</p>	<p>Conform sanctiekaart wordt verbale agressie bestraft met drie dagen eigen cel. Niet gemotiveerd waarom hiervan is afgeweken en aan klager een straf van opsluiting in een strafcel is opgelegd. Beroep gegrond voor zover een zwaardere straf is opgelegd dan drie dagen eigen cel. Tegemoetkoming € 5,=.</p>	<p>Blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 17/1260/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 oktober 2017</p>	<p>Zorgplicht Bezoek Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Directeur is ervoor verantwoordelijk dat een gedetineerde in staat wordt gesteld zich vrijelijk met zijn rechtsbijstandverlener te onderhouden. Klager terecht ontvangen in zijn beklag. Gerechtshof heeft in het kader van de strafzaak uitgebreid onderzoek verricht en geconcludeerd dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat opname-apparatuur aanstond en opnames zijn gemaakt. Niet aan beroepscommissie om feitenconstellatie nog eens tegen het licht te houden en daarover oordeel te vellen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 17/1699/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 augustus 2017</p>	<p>A-dwangbehandeling</p>	<p>Derde verlenging dwangmedicatie. Sinds de start van de dwangbehandeling is verbetering in contactname, afname van angst en spanning. Verlengingbeslissing daarom niet onredelijk. Wel wenselijk dat een onafhankelijk psychiater zijn oordeel geeft over de noodzaak en toepassing van de a-dwangbehandeling.</p>	<p>Blz. 24</p>

<p>Zaaknummer: 17/3862/GB</p> <p>Datum uitspraak: 23 november 2017</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmolders</p>	<p>Zelfmelder. Gratieverzoek dat na aanvang tenuitvoerlegging wordt ingediend, heeft geen schorsende werking. Beslissing derhalve niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 17/3731/GB</p> <p>Datum uitspraak: 16 november 2017</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmolders</p>	<p>Zelfmelder. Gelet op advies medisch adviseur heeft de selectiefunctionaris het verzoek van klaagster om uitstel van haar meldplicht in redelijk kunnen afwijzen. Beroep in zoverre ongegrond. Voor wat betreft tijdstip van melden: de selectiefunctionaris heeft op verzoek van klaagster om zich om 11 uur te melden in plaats van 10 uur ten onrechte verwezen naar de directeur van de inrichting. Nu de selectiefunctionaris niet inhoudelijk heeft gereageerd op klaagsters verzoek en niet is gebleken van enig bezwaar tegen het later melden, bepaalt de beroepscommissie het tijdstip op 11.00 uur. Beroep in zoverre gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17</p>	<p>Blz. 27</p>

<p>Zaaknummer: 17/2713/GB</p> <p>Datum uitspraak: 13 november 2017</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing TA</p>	<p>Verzoek uitplaatsing TA afgewezen. Beroepscommissie heeft TA geschouwd en waargenomen dat afscheiding op luchtplaats niet gevaarwerend is en dat bedreigingen vanaf luchtplaats in cel kunnen worden gehoord. Klager aanvankelijk ernstig bedreigd en opgelopen psychische schade draagt eraan bij dat vrees voor agressie niet weg te redeneren valt. Selectiefunctionaris is wederom onvoldoende inhoudelijk op door klager aangevoerde bijzondere omstandigheden ingegaan. Beroep gegrond en opdracht uitplaatsing TA.</p>	<p>Blz. 28</p>
<p>Zaaknummer: 17/2101/GM</p> <p>Datum uitspraak: 16 oktober 2017</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Bij klager is (nog) steeds sprake van een psychose en ontbreekt ziekte-inzicht. Nu bestrijding van de stoornis voorrang verdient, ligt het voor de hand bijwerkingen van de (dwang)medicatie te accepteren. Die beslissing is, nu ook getracht is een lagere dosering toe te passen hetgeen mislukt is, niet onzorgvuldig. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 30</p>

<p>Zaaknummer: 17/2951/GV</p> <p>Datum uitspraak: 29 september 2017</p>	<p>Strafonderbreking</p>	<p>Klager heeft strafonderbreking verzocht i.v.m. het verwerken van het overlijden van zijn zus, hetgeen hij in de nabijheid van zijn familie wenst te doen. Geen sprake van noodzaak tot verlenen strafonderbreking. In periode tussen overlijden zus en aanvang detentie heeft hij in bijzijn van zijn familie afscheid kunnen nemen en uitvaart kunnen bijwonen. Enkele omstandigheid dat hij verlies nog niet heeft kunnen verwerken geen bijzondere omstandigheid. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 31</p>
<p>Zaaknummer: 17/2456/GV</p> <p>Datum uitspraak: 10 oktober 2017</p>	<p>Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Tijdelijke terbeschikkingstelling aan de Belgische autoriteiten i.v.m. verdenking strafbaar feit aldaar staat in beginsel los van klagers verzoek om strafonderbreking. Staatssecretaris heeft geen blijk gegeven van andere gronden die zich tegen verlenen van strafonderbreking verzetten, zodat sprake is van een motiveringsgebrek. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 32</p>
<p>Zaaknummer: 17/1607/TA</p> <p>Datum uitspraak: 13 november 2017</p>	<p>Post Telefoon Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Toezicht op digitale post is mogelijk maar geen wettelijke grondslag voor het op de telefoon inzien van (digitale) berichten die vóór oplegging van de maatregel zijn verzonden of ontvangen. Derhalve in zoverre sprake van ongerechtvaardigde inbreuk op klagers recht op privacy en beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 34</p>

<p>Zaaknummer: 17/1484/TA</p> <p>Datum uitspraak: 12 oktober 2017</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing afdeling intensieve zorg</p>	<p>Plaatsing op ICU in Veldzicht vloeit noodzakelijkerwijs voort uit beslissing van Staatssecretaris tot plaatsing van een (reguliere) tbs'er in die inrichting. Hoofd van inrichting kon daarom kennelijk geen andere beslissing nemen dan klager op de ICU te plaatsen. Beroep ongegrond. Voortduren van die beslissing gelet op klagers gedrag niet onredelijk. Beklag ongegrond.</p>	<p>Blz. 35</p>
<p>Zaaknummer: 17/1826/TA</p> <p>Datum uitspraak: 11 oktober 2017</p>	<p>Bewegingsvrijheid afdelingsarrest Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Bij groepsseparatie sprake van afdelingsarrest, is ook vermeld in schriftelijke mededeling. Hoort niet thuis in afdelingsregels. Niet bijwonen lunch geen gedrag op grond waarvan afdelingsarrest kon worden opgelegd. Gedrag kon ook op andere momenten worden geobserveerd. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 32,=.</p>	<p>Blz. 36</p>
<p>Zaaknummer: 17/1722/JA</p> <p>Datum uitspraak: 9 november 2017</p>	<p>Luchten</p>	<p>Klager moest luchten in luchtkooi. Uitgangspunt wetgever is gemeenschappelijk luchten. Individueel luchten kan bij disciplinaire straf of ordemaatregel. Geen sprake van bij klager. Klager had ook op andere wijze ondersteund kunnen worden bij niet aannemen rookwaar. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>Blz. 37</p>

<p>Zaaknummer: 17/1219/JA</p> <p>Datum uitspraak: 12 oktober 2017</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten Plaatsing/ overplaatsing intern Planmatig verlof jeugd</p>	<p>Uit door directeur overgelegde documenten blijkt genoegzaam dat kamerplaatsing en uitsluiting van verblijf in groep door bevoegd afdelingshoofd is genomen. Beslissingen noodzakelijk vanwege brand en onbruikbaarheid afdeling. Door interne overplaatsing kon frustreren onderzoek politie worden voorkomen. Intrekking verlof wegens verdenking betrokkenheid klager niet onredelijk. Intrekking verlof voor 4 weken wegens onttrekking niet onredelijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 38</p>
---	--	--	----------------

Zaaknummer:

16/4091/GA

Datum uitspraak:

10 november 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de.
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen M.A., J.
Jousma, mr. S.. (secr.)

Trefwoorden:

DBT; Motiveringsbeginsel

Samenvatting:

Richtinggevende uitspraak. Enkele feit van vervolging of veroordeling voor een nieuw strafbaar feit in detentie gepleegd onvoldoende voor uitsluiting van deelname aan plusprogramma zonder enige afweging. Er kunnen zich omstandigheden voordoen die een inbreuk op de Regeling rechtvaardigen en nopen tot een kenbare belangenafweging van de directeur. Dit had in dit geval moeten gebeuren. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, opdracht aan directeur om beslissing kenbaar te motiveren.

(Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden artikel 1e onder b)

Rechtsoverwegingen::

In artikel 1e, aanhef en onder b, van de Regeling is bepaald dat gedetineerden die vervolgd worden voor het in detentie plegen dan wel medeplegen van misdrijven uitgesloten zijn van promotie of het plusprogramma. In de nota van toelichting bij de Regeling (Stcrt. 20 februari 2014, nr. 4617)

staat - voor zover hier van belang - dat in artikel 1e wordt geregeld welke groepen gedetineerden zijn uitgezonderd van promoveren en dientengevolge niet in het plusprogramma kunnen worden geplaatst. Het gaat hier, aldus de toelichting, om uitsluitingen van rechtswege. Het gaat om gedetineerden die zich tijdens hun detentie schuldig maken aan het (mede)plegen van misdrijven en die daarvoor worden vervolgd en veroordeeld. Volgens de nota van toelichting is evident dat deze gedetineerden niet het juiste gedrag vertonen. Zijn betrokkenen reeds gepromoveerd op het moment van het (mede)plegen van het misdrijf, dan worden zij teruggeplaatst naar het basisprogramma.

Dit rechtsgevolg vloeit voort uit artikel 1e. Tegen de mededeling van de directeur tot terugplaatsing staat geen beroep open. Tot slot wordt in de nota van toelichting nog opgemerkt dat voor deze groepen gedetineerden het basisprogramma geldt. Het plusprogramma met zijn grotere mate van vrijheden verhoudt zich niet met deze aard van detentie.

In de Nota van Toelichting bij de Regeling is ten aanzien van voornoemde wettelijke bepaling vermeld dat tegen de mededeling van de directeur tot terugplaatsing geen beroep openstaat. De Pbw biedt evenwel geen ruimte om bij Nota van Toelichting op een uitvoeringsregeling het bij formele wet geregelde beklagrecht in te perken. De beroepscommissie heeft in RSJ 25 augustus 2016, 16/1737/GA dan ook overwogen dat het aan de rechter is om te bepalen of sprake is van een beslissing als bedoeld in artikel 60 van

de Pbw, waartegen beklag kan worden ingesteld en oordeelt in die zin. Gelet hierop zal de beroepscommissie klager alsnog ontvangen in zijn beklag en zal zij de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen.

Onweersproken is dat klager strafrechtelijk is vervolgd en vervolgens veroordeeld wegens een misdrijf, gepleegd in juni 2014, terwijl klager in detentie verbleef.

Voorts is onweersproken dat klager reeds twee jaren 'groen' gedrag vertoont en dat hij tot 1 juli 2016 - dus terwijl hij werd vervolgd wegens het plegen van het strafbare feit - in het plusprogramma heeft verbleven. De degradatie naar het basisprogramma op 1 juli 2016 hangt enkel samen met de strafrechtelijke vervolging, die inmiddels heeft geresulteerd in een veroordeling door het gerechtshof.

Bij strikte toepassing van artikel 1e en onder b van de Regeling wordt een gedetineerde die vervolgd wordt en veroordeeld is voor een tijdens zijn detentie gepleegd misdrijf voor de rest van zijn detentie uitgesloten van deelname aan het plusprogramma en daarmee van de extra activiteiten die in dat programma worden aangeboden. Het resocialisatiebeginsel in de Pbw houdt in dat met de handhaving van het karakter van de vrijheidsbenemende sanctie de tenuitvoerlegging hiervan zoveel mogelijk dienstbaar wordt gemaakt aan de voorbereiding van de terugkeer in de maatschappij. Ook het doel van de Regeling waarin het onderdeel promoveren en degraderen is opgenomen, is het bevorderen van positief gedrag van gedetineerden tijdens de tenuitvoerlegging van hun

straf, waardoor een bijdrage kan worden geleverd aan de individuele resocialisatie. Indien de gedetineerde wordt uitgesloten van deelname aan het plusprogramma, en wel voor de rest van zijn detentie, en daarmee wordt uitgesloten van de extra vrijheden en activiteiten die zijn gericht op zijn terugkeer in de samenleving, moet hij zich met minder ondersteuning voorbereiden op die terugkeer. Er kunnen overigens goede gronden aanwezig zijn voor uitsluiting van deelname aan het plusprogramma, maar het enkele feit van een vervolging of veroordeling kan, gelet op het belang dat in de Pbw aan resocialisatie wordt gehecht, zonder enige afweging niet als zodanig worden aangemerkt. Er kunnen zich immers omstandigheden voordoen die een inbreuk op de Regeling rechtvaardigen en die nopen tot een – kenbare – belangenafweging van de directeur alvorens hij beslist een gedetineerde te degraderen. Deze omstandigheden kunnen zijn: de aard en de ernst van de strafbare gedraging die binnen of buiten de inrichting haar effect heeft gehad, de mate waarin inbreuk is gemaakt op de orde en veiligheid in de inrichting dan wel op de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming, de al dan niet opzettelijkheid van de gedraging, de duur van de naar aanleiding van de strafbare gedraging opgelegde straf in combinatie met de duur van de daaraan voorafgaande vervolging en het gedrag dat de gedetineerde structureel in de detentiesituatie vertoont.

Gelet op al het vorenstaande in onderling verband gezien, is de beroepscommissie van oordeel dat

de directeur voorafgaande aan de degradatiebeslissing een schriftelijk kenbare belangenafweging had moeten maken. De beroepscommissie zal vervolgens met gepaste terughoudendheid de redelijkheid en billijkheid van die afweging in het licht van de bovengenoemde omstandigheden beoordelen. Nu de kenbaarheid van de afweging ontbreekt zal de beroepscommissie het beroep en het onderliggende beklag gegrond verklaren en draagt zij de directeur op de beslissing alsnog met inachtneming van het vorenstaande kenbaar te motiveren. Vooralsnog acht zij geen termen aanwezig om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

17/0701/GA

Datum uitspraak:

7 november 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Puffelen, drs. P.J.M. van
Rutten, mr. M.A.G.
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Onderzoek aan lichaam en kleding
Tegemoetkoming financieel
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Stelselmatige visitaties na bezoek waarover klager zich beklagt hebben kennelijk niet plaatsgehad in het kader van zijn plaatsing op GVM-lijst, nu dit blijkt GVM-mededelingen niet als

toezichtmaatregel is opgelegd. Gelet op stelselmatigheid, hetgeen niet is weersproken, kan niet van visitatie bij wijze van steekproef of op verdenking worden gesproken. Klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming van € 130,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 27, 29, 60)

Rechtsoverwegingen::

De beklagrechtter heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht op grond van de overweging dat in casu van uitvoering van een algemene regel sprake zou zijn. Artikel 29, eerste lid, van de Pbw bepaalt – voor zover hier van belang – dat de directeur bevoegd is een gedetineerde voorafgaand aan of na afloop van bezoek aan zijn lichaam of aan zijn kleding te onderzoeken. De uitoefening van die bevoegdheid is, zoals de beroepscommissie eerder oordeelde in onder meer RSJ 14 april 2014, 13/3231/GA, en RSJ 20 juni 2011, 11/0339/GA, een de gedetineerde betreffende door of namens de directeur genomen beslissing zoals bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de Pbw. De beklagrechtter heeft klager derhalve ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in zijn beklag. De beroepscommissie zal de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn klacht.

In artikel 3.8.1 van de huisregels van de locatie Roermond staat dat een gedetineerde na afloop van het bezoek aan kleding en bij wijze van steekproef of op verdenking aan het lichaam wordt onderzocht.

Klager heeft aangevoerd dat hij reeds vier jaren op de GVM-lijst staat. Op die lijst geplaatste gedetineerden

nemen een bijzondere positie in binnen de inrichting en aan hen kan door de directeur een aantal extra toezichtsmaatregelen worden opgelegd. De directeur is verantwoordelijk voor de uitvoering van deze maatregelen en het toezicht daarop. Het klaagschrift, waarin klager zich beklagt over de stelselmatige visitatie na bezoek, dateert van 26 januari 2017. In de GVM-mededeling van de directeur van 30 december 2016, noch in de GVM-mededeling van 26 januari 2017, is het visiteren na bezoek (en op indicatie) als toezichtsmaatregel aan klager opgelegd. Wel is in beide mededelingen individueel bezoek met toezicht als maatregel aan klager opgelegd.

De (stelselmatige) visitatie waarover klager zich beklagt, heeft, gelet op het voorgaande, kennelijk niet op basis van klagers plaatsing op de GVM-lijst plaatsgehad. Nu klager heeft aangevoerd en niet is weersproken dat hij stelselmatig na ieder bezoek wordt gevisiteerd, kan niet van onderzoek aan het lichaam bij wijze van steekproef of op verdenking worden gesproken. Nu de directeur geen goede gronden heeft aangevoerd op basis waarvan stelselmatige visitatie noodzakelijk zou zijn en klager ook aan andere toezichtsmaatregelen, zoals het individueel en onder toezicht ontvangen van bezoek, was onderworpen, acht de beroepscommissie de beslissing om klager stelselmatig te visiteren onredelijk en onbillijk. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat onweersproken is dat bij die visitaties nimmer enige contrabande bij klager is aangetroffen.

Gelet op het vorenoverwogene dient het

beklag gegrond te worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming. Zij heeft geconstateerd dat visitatie na bezoek (en op indicatie) met ingang van 17 juli 2017 als toezichtsmaatregel in het kader van klagers plaatsing op de GVM-lijst aan klager is opgelegd. Zij zal de tegemoetkoming derhalve berekenen over de periode waarin klager is gevisiteerd zonder dat daarvoor een grondslag bestond en bepaalt, gelet daarop, dat aan klager een tegemoetkoming van in totaal € 130,= toekomt.

Zaaknummer:

17/2049/GA

Datum uitspraak:

6 november 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Puffelen, drs. P.J.M. van
Rutten, mr. M.A.G.
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Urinecontrole
Disciplinaire straffen aanleiding
Disciplinaire straffen straftoemeting
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Klager heeft bij uc positief gescoord op gebruik van middel 'Pregabaline'. Middel is niet door inrichtingsarts voorgeschreven of door medische dienst verstrekt. Directeur kon in redelijkheid

disciplinaire straf opleggen. Beroep in zoverre ongegrond. Straf echter disproportioneel, nu middel niet op Lijst I Opiumwet staat noch anderszins als zwaar illegaal middel is aangemerkt. Klager kon derhalve niet voor gebruik van zodanig middel worden bestraft. Disciplinaire straf van twee dagen opsluiting in andere verblijfsruimte dan strafcel aangewezen. Beroep gegrond en toekenning tegemoetkoming van € 37,50 voor zover meer straf is opgelegd dan twee dagen.

Rechtsoverwegingen::

Ingevolge paragraaf 6.3 van de huisregels van de locatie Sittard kan de directeur een gedetineerde verplichten urine af te staan ten behoeve van een onderzoek van die urine op aanwezigheid van wettelijk verboden en andere gedragsbeïnvloedende middelen. Bij een positieve uitslag of weigering van de medewerking kunnen sancties worden opgelegd.

In bijlage 4 bij voormelde paragraaf van de huisregels van de locatie Sittard is – voor zover hier van belang – het volgende bepaald: “U kunt worden verplicht urine af te staan voor controle op gebruik van verboden middelen. Hieronder vallen alle harddrugs, alle niet door de inrichting verstrekte pillen en medicatie, evenals THC (hasj, wiet e.d.) dan wel niet aan u door de inrichting verstrekte medicatie. (...) Als wordt vastgesteld dat u verboden middelen heeft gebruikt, kunnen aan u door de directeur disciplinaire straffen en/of ordemaatregelen worden opgelegd.”. Klager heeft bij een urinecontrole op 11 mei 2017 positief gescoord op het gebruik van het middel ‘Pregabaline’. Onweersproken staat vast dat dit

middel niet door de inrichtingsarts of een andere arts is voorgeschreven, dan wel door de medische dienst aan klager is verstrekt. Gelet op het voorgaande is sprake van een evidente schending van de huisregels, zodat de directeur in redelijkheid kon beslissen aan klager een disciplinaire straf op te leggen. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard. Voor wat betreft de hoogte van de opgelegde straf overweegt de beroepscommissie als volgt. De beroepscommissie is van oordeel dat het middel ‘Pregabaline’ op grond van de eigenschap als neurotransmitter analogon, kan worden aangemerkt als een (mild) gedragsbeïnvloedend middel met onder meer euforie als veel voorkomende bijwerking. Nu het middel niet op Lijst I van de Opiumwet staat, noch anderszins als zwaar illegaal middel (harddrugs) is aangemerkt, kon de directeur klager niet in redelijkheid bestraffen voor het gebruik van een zodanig middel. Zodoende dient de opgelegde straf als disproportioneel te worden aangemerkt. Nu het middel voorts niet op Lijst II van de Opiumwet staat, kan het evenmin als softdrugs worden aangemerkt. De beroepscommissie acht in het onderhavige geval een disciplinaire straf van twee dagen opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel aangewezen. De beroepscommissie zal, gelet op het vorenoverwogene, het beroep gegrond verklaren voor zover de directeur een zwaardere straf dan twee dagen opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel heeft opgelegd, de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag voor

zover dit op de hoogte van de opgelegde straf betrekking heeft, alsnog gegrond verklaren. Zij acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming en bepaalt de hoogte hiervan op € 37,50.

Zaaknummer:

17/2021/GA

Datum uitspraak:

28 oktober 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Schagen, J.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding
Medische verzorging
medicatieverstrekking
Persoonlijke verzorging
Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:

Straf in reactie op klaagsters gedrag onredelijk gelet op haar omstandigheden sinds binnenkomst in p.i. Beroep in zoverre gegrond. Klaagster niet-ontvankelijk in klacht betreffende medisch handelen arts. Klacht betreffende niet verstrekken juiste katheters gegrond. Hogere tegemoetkoming ivm gegrond verklaarde klacht over weghalen matras in isoleercel. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 50, 51, 42, 60)

Rechtsoverwegingen::

Beklag TP 2016/000118

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting, stelt de beroepscommissie de navolgende feiten en omstandigheden vast. Op vrijdag 2 september 2016 werd klaagster om 23:00 uur vanuit het politiebureau de penitentiaire inrichting binnengebracht. Klaagster maakte bekend dat zij driemaal per dag Bromazepam gebruikt en dat zij tevens gebruikmaakte van haar katheters.

Op dezelfde dag is de bekende medicatie besteld en direct geleverd, waaronder Bromazepam. De hoeveelheid was voor één keer per dag. Nadien is contact opgenomen met de ANW (avond-, nacht- en weekenddiensten) arts. Deze arts heeft geadviseerd om na het weekend met een huisarts de medicatie opnieuw te bekijken. Het personeel volgde dit advies op.

De op maat gemaakte katheters van klaagster die zich in haar foullering bevonden werden niet overhandigd aan klaagster. Klaagster werd naar een huisartsenpost in [plaats] gebracht en daar gekatheteriseerd. Ze kreeg een katheter mee. Binnen de p.i. zijn niet de juiste katheters beschikbaar. Deze werden besteld en totdat ze er zijn, kreeg klaagster universele katheters uitgereikt.

Op 3 september 2016 heeft klaagster zich suïcidaal uitgelaten. Zo heeft zij niet meer te willen leven. Gelet hierop is besloten om klaagster in een luwtecel te plaatsen. In deze cel heeft zij het celluikje geforceerd en wilde zij haar hand niet uit het luikje halen. Voorts legde zij een kast plat en trachtte zij met ijzerdraad dat zij uit een gordijnkoord heeft gehaald bij een elektrisch verlichtingspunt te komen. Daarnaast maakte zij slaande

bewegingen richting het personeel. Klaagster is hierop met inzet van het IBT in de afzonderingscel geplaatst, waarna haar de disciplinaire straf is opgelegd. Pas op 9 september heeft zij de voor haar passende medicatie gekregen. Gelet op het dossier alsmede hetgeen is besproken tijdens de zitting, komt een beeld naar voren van een uit wanhoop handelende klaagster vanwege het ontbreken van de juiste hoeveelheid medicijnen, alsmede het ontbreken van de juiste katheters. Pas op 9 september 2016 heeft ze de voor haar gebruikelijke hoeveelheid medicatie, te weten driemaal daags, gekregen. Het feit dat klaagster zich niet welwillend heeft opgesteld en het personeel heeft gefrustreerd in het uitoefenen van diens taken, kan worden begrepen in het licht van de wanhoop waarin klaagster zich bevond. Ook het dreigen met suïcide begrijpt de beroepscommissie als een wanhoopskreet en niet als gedrag waarvoor klaagster ten volle verantwoordelijk kan worden gesteld. Naar het oordeel van de beroepscommissie moet de opgelegde disciplinaire straf bij afweging van alle in aanmerking komende belangen als niet redelijk en billijk worden aangemerkt. De directeur had moeten kiezen voor een minder verregaande (orde) maatregel. Het beroep zal aldus in zoverre gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie zal bepalen dat aan klaagster voor het geleden ongemak een tegemoetkoming zal worden toegekend van € 70,=

Beklag TP 2016/000119

Deze klacht betreffende de medische verzorging van klaagster, wordt onderscheiden in de onderdelen medicatieverstrekking, de juiste dosis van de medicatie, de verstrekking van katheters en het onthouden van een matras in de isoleercel. Met betrekking tot de klacht betreffende de medicatieverstrekking aan klaagster, oordeelt de beroepscommissie als volgt. Uit de stukken komt naar voren dat op 2 september 2016 een ANW arts is geraadpleegd met betrekking tot het verstrekken van medicatie aan klaagster. De bekende medicatie is besteld, waaronder eenmaal per dag Bromazepam, en dezelfde dag geleverd. Deze arts heeft geadviseerd na het weekend met de huisarts de medicatie opnieuw te bekijken. Dit advies is opgevolgd door het personeel en dat handelen kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal aldus in zoverre ongegrond worden verklaard. Voor het overige is de klacht betreffende de medicatie van klaagster te kwalificeren als een medische klacht. Het handelen van de medische dienst valt onder het medisch (inhoudelijk) handelen waartegen een andere procedure, van bemiddeling en beroep, openstaat. Met de beklagcommissie is de beroepscommissie van oordeel dat klaagster niet-ontvankelijk in haar klacht dient te worden verklaard. Het beroep zal aldus in zoverre ongegrond worden verklaard. Met betrekking tot de klacht inhoudende het al dan niet verstrekken van de juiste katheters, overweegt de beroepscommissie als volgt. Blijkens het dossier beschikte klaagster bij

binnenkomst over de voor haar bestemde katheters. Deze zijn niet overhandigd door het personeel aan klaagster, terwijl zij duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat zij deze nodig heeft. Het is de beroepscommissie niet duidelijk waarom de voor klaagster gemaakte katheters, die zich in haar foullering bevonden, niet zijn overhandigd aan klaagster. Het beroep zal aldus in zoverre gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht een tegemoetkoming aangewezen van €5,=.

Met betrekking tot het onthouden van een matras aan klaagster in de isoleercel kan de beroepscommissie zich niet verenigen met de tegemoetkoming zoals deze is bepaald door de beklagcommissie. De beroepscommissie zal bepalen dat klaagster voor het ontbreken van een matras op haar afzonderingscel gedurende vijf dagen, een hogere tegemoetkoming zal worden toegekend van € 10,= per dag.

Zaaknummer:

17/0356/GA-eindbeslissing

Datum uitspraak:

20 oktober 2017

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bol, mr. A.T.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Plooi, mr. P.N.E. (secr.)

Trefwoorden:

Geweld en vrijheidsbeperkende middelen
Zorgplicht

Samenvatting:

Letsel door toepassing beenklem door lid IBT-team. Aannemelijk dat beenklem, door deze toe te passen in een chaotische worsteling, niet op de juiste wijze is toegepast met gesteld knieletsel tot gevolg. Is toe te rekenen aan directeur. Directeur tekortgeschoten in op hem rustende zorgplicht. Beroep + beklag gegrond. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen::

De beroepscommissie acht zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen en wijst daarom het namens klager ter zitting gedane verzoek om nog meer getuigen te horen af. De beroepscommissie stelt vast dat de beklagrechtter het beklag op formele grond gegrond heeft verklaard en aan klager een tegemoetkoming heeft toegekend van € 10,=. De beklagrechtter heeft geen inhoudelijk oordeel over de klacht gegeven. De beroepscommissie verstaat klagers beroepschrift van 27 januari 2017 en de aanvulling van klagers raadsman daarop van 1 februari 2017 aldus, dat het beroep gericht is tegen het niet geven van een inhoudelijk oordeel over de klacht.

De beroepscommissie stelt vast dat:

- de senior trainer van het Opleidingsinstituut van DJI geen gevallen bekend zijn van letsel in het geval een beenklem op de juiste wijze wordt toegepast;
- de senior trainer van het Opleidingsinstituut van DJI heeft verklaard dat een beenklem eerst moet worden ingezet als de situatie onder controle is en niet tijdens een worsteling of in een chaotische situatie kan worden toegepast;
- de wachtcommandant, die bij het

voorval betrokken was, heeft verklaard dat sprake was van een worsteling en dat tijdens die worsteling, in een onoverzichtelijke en chaotische situatie, een beenklem op klager is toegepast. Verder stelt de beroepscommissie vast dat klager na toepassing van de beenklem, knieklachten heeft ontwikkeld die tot op heden voortduren en die door artsen – getuige de overgelegde medische stukken – als reëel zijn gekwalificeerd.

Gezien het vorenstaande acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat door toepassing van een beenklem in een chaotische worsteling, deze niet juist is uitgevoerd, met de door klager gestelde knieklachten tot gevolg. De directeur heeft weliswaar gesteld dat hij geen medische verklaring heeft gezien die het causale verband aantoont tussen het toepassen van de beenklem en het letsel aan klagers knie, maar de directeur heeft dit verband ook niet expliciet weersproken.

De beroepscommissie stelt vast dat de beenklem volgens mededeling van de directeur standaard wordt toegepast in de p.i. in het geval de handboeien van een gedetineerde worden losgemaakt. De uitvoering van deze standaardhandeling valt onder de zorgplicht van de directeur, die ervoor verantwoordelijk is dat een iso-plaatsing zorgvuldig wordt uitgevoerd. De beroepscommissie is van oordeel dat gezien het hiervoor overwogene aannemelijk geworden is dat de onderhavige iso-plaatsing niet voldoende zorgvuldig is uitgevoerd en concludeert dat hierdoor de directeur is tekortgeschoten in de op hem rustende zorgplicht. Zij zal klagers beroep en het

onderliggende beklag daarom gegrond verklaren.

De beroepscommissie ziet evenwel geen aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Een tegemoetkoming is niet bedoeld als schadevergoeding. Slechts indien schade op eenvoudige wijze is vast te stellen, kunnen schadevergoedingsaspecten in de hoogte van een toe te kennen tegemoetkoming worden betrokken. De schade is in dit geval niet eenvoudig vast te stellen. Namens klager is al aangekondigd dat met het oog op schadevergoeding een gang naar de civiele rechter wordt overwogen, een traject dat de beroepscommissie niet wil doorkruisen.

Zaaknummer:

17/1603/GA

Datum uitspraak:

12 oktober 2017

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Vermissing

Samenvatting:

In p.i. Lelystad is getekend voor ontvangst van goederen van klager na zijn overplaatsing. Gelet hierop is verantwoordelijkheid overgegaan van directeur van locatie Roermond op directeur van p.i. Lelystad. Voor wat betreft verantwoordelijkheid

van directeur van p.i. Lelystad is onvoldoende gebleken dat en zo ja, welke spullen van klager vermist zijn. Beroep directeur gegrond, beklag gericht tegen p.i. Lelystad ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)

Rechtsoverwegingen::

Bij het vervoer van goederen bij een overplaatsing naar een andere inrichting is de directeur van de zendende inrichting verantwoordelijk voor de goederen tot het moment dat door de ontvangende inrichting voor ontvangst is getekend.

Vast staat dat op 27 juli 2017 een doos met goederen en preciosa in de locatie Roermond is opgehaald en dat nadien voor ontvangst van die doos in de p.i. Lelystad is getekend. Uit de inlichtingen van de directeur van de p.i. Lelystad volgt dat op 6 augustus 2016 nog een doos met spullen van klager in de p.i. Lelystad is ontvangen waarbij klager heeft aangegeven nog veel spullen te missen. In het door de directeur van de p.i. Lelystad overgelegde 'Binnenkomst formulier C1/C2/DCL' en het formulier 'Geregistreerde inventaris' van 6 augustus 2016 is vermeld welke goederen van klager binnen zijn gekomen in de p.i. Lelystad.

Voor zover de directeur van de locatie Roermond heeft aangevoerd dat de directeur van de p.i. Lelystad verantwoordelijk is, overweegt de beroepscommissie als volgt. De beroepscommissie stelt – gelet op de door de directeur van de p.i. Lelystad overgelegde stukken – vast dat in de p.i. Lelystad is getekend voor ontvangst van goederen van klager. Gelet hierop is de verantwoordelijk van de zendende inrichting, de

locatie Roermond, overgegaan op de ontvangende inrichting, de p.i. Lelystad. Derhalve kan de directeur van de locatie Roermond niet verantwoordelijk worden gehouden voor de vermissing van de goederen en kan de uitspraak van de beklagcommissie niet in stand blijven. In het kader van de voor de beklagcommissie geldende doorzendplicht had de klacht ter verdere behandeling doorgezonden moeten worden aan de beklagcommissie van de p.i. Lelystad. De beroepscommissie zal het beklag niet ter behandeling doorzenden aan de beklagcommissie van de p.i. Lelystad, maar het beklag om proceseconomische redenen in eerste en hoogste instantie afdoen.

Wat betreft de verantwoordelijkheid van de directeur van de p.i. Lelystad overweegt de beroepscommissie als volgt. De beroepscommissie is van oordeel dat onvoldoende is gespecificeerd welke goederen klager stelt te missen. Hierbij is in aanmerking genomen dat klager in beklag heeft gesteld de goederen als vermeld op de registratiekaart van 22 juni 2016 te missen – op medicatie, schilderspullen, naaigerei, een plakbandhouder en tekendoos na – terwijl op de door de p.i. Lelystad overgelegde formulieren in ieder geval enkele van deze goederen vermeld zijn. Bij gebrek aan een nadere toelichting van klager is de beroepscommissie van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat en zo ja, welke spullen van klager vermist zijn. Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beklag ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

17/2102/GA

Datum uitspraak:

12 oktober 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Rutten, mr. M.A.G.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

A-dwangbehandeling

Samenvatting:

Advies van behandelend psychiater dat ziet op toepassing b-dwangbehandeling is ook gebruikt voor toepassing van a-dwangbehandeling. Bovendien is advies niet ondertekend. Daarnaast is in het overgelegde zorgplan onvoldoende concreet voorzien in de dwangbehandeling. Deze is niet nader gespecificeerd. Beslissing tot toepassing a-dwangbehandeling voldoet niet aan alle wettelijke zorgvuldigheidseisen. Beroep gegrond, tegemoetkoming €50,=.

(Wet- en regelgeving: Pbw artikel 46d onder a, 46e, 46c)

Rechtsoverwegingen::

In artikel 46e van de Pbw is het volgende geregeld:

- 1 Geneeskundige behandeling overeenkomstig artikel 46d, onder a, vindt plaats na een schriftelijke beslissing van de directeur waarin wordt vermeld voor welke termijn zij geldt.
- 2 Ten behoeve van deze beslissing dient te worden overgelegd een verklaring van de behandelend psychiater alsmede

een verklaring van een psychiater die de gedetineerde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. Uit deze verklaringen dient te blijken dat de gedetineerde op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en dat een geval als bedoeld in artikel 46d, onder a, zich voordoet. De verklaringen moeten met redenen zijn omkleed en ondertekend 3 (...)

De beroepscommissie stelt vast dat zich bij de stukken een advies van 16 mei 2017 van behandelend psychiater H. bevindt dat is gericht op toepassing van b-dwangbehandeling. Een b-dwangbehandeling is ook bij klager gestart. Er is geen advies van de behandelend psychiater dat is gericht op de toepassing van a-dwangbehandeling. Daarmee is naar het oordeel van de beroepscommissie niet voldaan aan de voorschriften zoals bedoeld in artikel 46 e, tweede lid, van de Pbw. Dat dit volgens de directeur vaker zo gebeurt en dat het advies voor de b-dwangbehandeling tevens is te interpreteren als het advies voor de a-dwangbehandeling, doet aan het oordeel van de beroepscommissie niet af, nu voor de b-dwangbehandeling andere criteria gelden, zoals bepaald in artikel 46d, aanhef en onder b, van de Pbw. Bovendien is de verklaring van de behandelend psychiater niet ondertekend.

Op grond van artikel 46c, aanhef en onder a, van de Pbw vindt geneeskundige behandeling van de geestelijke gezondheidstoestand van de gedetineerde slechts plaats voor zover deze is voorzien in het geneeskundig behandelingsplan als bedoeld in artikel

46b, eerste lid.

De beroepscommissie is van oordeel dat in het overgelegde zorgplan van klager onvoldoende concreet is voorzien in de geneeskundige behandeling van de geestelijke gezondheidstoestand van klager, nu slechts is aangegeven dat een dwangprocedure dan wel dwangmedicatie dan wel dwangbehandeling kan worden overwogen indien daar aanleiding toe is. De dwangbehandeling is niet nader gespecificeerd.

De toepassing van een dwangbehandeling is een voor de gedetineerde zeer ingrijpende beslissing. In de Pbw en de Penitentiare maatregel zijn zorgvuldigheidseisen gesteld aan de beslissing tot toepassing van een dwangbehandeling. De beroepscommissie is van oordeel dat de beslissing van de directeur inhoudende dat klager wordt verplicht tot het ondergaan van een onvrijwillige geneeskundige behandeling als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw niet aan alle wettelijke zorgvuldigheidseisen voldoet. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. Aan klager zal een tegemoetkoming worden toegekend van na te noemen hoogte.

Zaaknummer:

17/1261/GA

Datum uitspraak:

11 oktober 2017

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F

Brand, J.G.A. van den
Stolwerk, mr. M.J.
Koster, mr. M.L. (secre.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen
Disciplinaire straffen straftoemeting

Samenvatting:

Conform sanctiekaart wordt verbale agressie bestraft met drie dagen eigen cel. Niet gemotiveerd waarom hiervan is afgeweken en aan klager een straf van opsluiting in een strafcel is opgelegd. Beroep gegrond voor zover een zwaardere straf is opgelegd dan drie dagen eigen cel. Tegemoetkoming € 5,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 50, 51)

Rechtsoverwegingen::

Uit het schriftelijk verslag van 13 februari 2017 volgt dat klager in een gesprek met het afdelingshoofd is aangesproken op zijn manier van spreken, omdat hij op een dwingende en respectloze manier tegen het afdelingshoofd sprak. Later op de dag vroeg klager aan het afdelingshoofd op een dwingende manier shag voor hem en de groep te regelen. Nadat het afdelingshoofd hem erop had gewezen dat hij op de reguliere manier een bestelling kon plaatsen, schold klager het afdelingshoofd in het Arabisch uit. De beroepscommissie is van oordeel dat voormeld gedrag van klager onverenigbaar is met de handhaving van de orde, rust en veiligheid in de inrichting. De directeur kon naar aanleiding daarvan in redelijkheid beslissen aan klager een disciplinaire straf op te leggen. Wat de hoogte van de opgelegde

disciplinaire straf betreft, overweegt de beroepscommissie als volgt. In de "Sanctiekaart landelijk 2016" is vermeld dat verbale agressie wordt bestraft met een disciplinaire straf van maximaal drie dagen opsluiting in eigen cel. Hoewel dit strafmaximum wat het aantal dagen betreft niet is overschreden, is de directeur – zonder dit te motiveren – ten nadele van klager afgeweken van het strafmaximum, doordat hij aan klager een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel heeft opgelegd in plaats van in eigen cel.

Een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel in het onderhavige geval, waarbij enkel sprake was van verbale agressie, dient als disproportioneel te worden aangemerkt. Voor zover in de schriftelijke mededeling van de opgelegde straf is vermeld dat klager al sinds zijn binnenkomst in de inrichting voor de nodige overlast heeft gezorgd, heeft gerookt in de wachtruimte en met een stoel heeft gegooid, stelt de beroepscommissie vast dat hiervan geen schriftelijke verslaglegging is overgelegd.

Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep dan ook gegrond verklaren voor zover een disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel is opgelegd in plaats van opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel. Zij kent klager een tegemoetkoming van € 5,= toe. De Pbw kent geen mogelijkheid voor een veroordeling in de proceskosten, zoals namens klager is verzocht.

Zaaknummer:

17/1260/GA

Datum uitspraak:

11 oktober 2017

Beroepscommissie:

Korthals Altes, mr. W.F.
Brand, J.G.A. van den
Stolwerk, mr. M.J.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Zorgplicht
Bezoek
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Directeur is ervoor verantwoordelijk dat een gedetineerde in staat wordt gesteld zich vrijelijk met zijn rechtsbijstandverlener te onderhouden. Klager terecht ontvangen in zijn beklag. Gerechtshof heeft in het kader van de strafzaak uitgebreid onderzoek verricht en geconcludeerd dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat opname-apparatuur aanstond en opnames zijn gemaakt. Niet aan beroepscommissie om feitenconstellatie nog eens tegen het licht te houden en daarover oordeel te vellen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen::

Voor zover klagers raadsman heeft verzocht hem als getuige te horen, overweegt de beroepscommissie dat zij zich op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen. Zij wijst het verzoek dan ook af. Op grond van artikel 38, zevende lid, van de Pbw kunnen de in artikel

37, eerste lid, van de Pbw genoemde personen en instanties – waaronder de rechtsbijstandverlener – tijdens het bezoek zich vrijelijk met de gedetineerde onderhouden, behoudens ingeval de directeur, na overleg met de desbetreffende bezoeker, van mening is dat van de gedetineerde een ernstig gevaar uitgaat voor de veiligheid van de bezoeker. In dat geval laat de directeur voor het bezoek weten welke toezichthoudende maatregelen genomen worden om het onderhoud zo ongestoord mogelijk te laten verlopen. Vaststaat dat in geval van klager geen toezichthoudende maatregelen waren opgelegd. Aangezien klager klaagt dat sprake is van een inbreuk op artikel 38, zevende lid, van de Pbw en de directeur ervoor verantwoordelijk is dat een gedetineerde in staat wordt gesteld zich vrijelijk met zijn rechtsbijstandverlener te onderhouden, is de beroepscommissie van oordeel dat, anders dan de directeur stelt, sprake is van een beslissing als bedoeld in artikel 60, eerste lid, van de Pbw. De beklagcommissie heeft klager dan ook terecht ontvangen in zijn klacht. Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt. Het Gerechtshof Den Haag heeft bij arrest van 8 juni 2016, 22004859-14 (ECLI:NL:GHDHA:2016:1641) klager veroordeeld tot 5 jaren en 6 maanden gevangenisstraf. Klager heeft in die procedure onder meer aangevoerd dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk diende te worden verklaard in de vervolging, omdat het gesprek tussen klager en zijn raadsman in de locatie Zoetermeer zou zijn opgenomen. In dat kader heeft het gerechtshof uitgebreid onderzoek gedaan en is tot de conclusie gekomen

dat er wel aanwijzingen zijn dat de opnameapparatuur heeft aangestaan, maar dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze ook daadwerkelijk aanstond en dat met behulp van die apparatuur opnames zijn gemaakt die enige tijd bewaard zijn gebleven. De beroepscommissie is, gelet op het uitgebreide onderzoek en de conclusie van het gerechtshof, van oordeel dat het niet aan haar is de feitenconstellatie rond de opnameapparatuur nog eens tegen het licht te houden en daarover een oordeel te vellen. Ook al is de context van de beroepszaak bij de beroepscommissie een andere dan die van de strafzaak bij het gerechtshof, de feiten zijn reeds vastgesteld. Het beroep dient dan ook ongegrond te worden verklaard.

Zaaknummer:

17/3862/GB

Datum uitspraak:

23 november 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Eerste plaatsing zelfmelders

Samenvatting:

Zelfmelder. Gratieverzoek dat na aanvang tenuitvoerlegging wordt ingediend, heeft geen schorsende werking. Beslissing derhalve niet onredelijk/onbillijk. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Wetboek van Strafvordering art. 558a; Besluit aanvang tenuitvoerlegging straffen en maatregelen art. 1, 2)

Rechtsoverwegingen::

4.1 De gevangenis van de p.i. Lelystad is een gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap en een normaal beveiligingsniveau.

4.2. Klager, die onherroepelijk is veroordeeld, kan in een gevangenis met een regime van beperkte gemeenschap worden geplaatst.

4.3. Klager heeft een gratieverzoek ingediend en wenst de beslissing daarop in vrijheid af te wachten. Een gratieverzoek dat na aanvang van de tenuitvoerlegging van de opgelegde vrijheidsstraf wordt ingediend, schort, gelet op het bepaalde in artikel 558a, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering, de tenuitvoerlegging van die straf niet op. De tenuitvoerlegging van de opgelegde vrijheidsstraf vangt ingevolge artikel 1, eerste lid, en artikel 2, aanhef en onder a, sub 1, van het Besluit aanvang tenuitvoerlegging straffen en maatregelen aan op de datum van de dagtekening van de aan de veroordeelde gerichte mededeling met de datum waarop hij zich moet melden bij de penitentiaire inrichting. Nu klager eerst op 14 juni 2017 is opgeroepen zich te melden voor het ondergaan van de vrijheidsstraf waartoe hij is veroordeeld, is de tenuitvoerlegging reeds op dat moment aangevangen. Dat het OM bij beslissing van 30 juni 2017 te kennen heeft gegeven de tenuitvoerlegging van het vonnis vier maanden uit te stellen, maakt het voorgaande niet anders, nu hierbij uitdrukkelijk is aangegeven

dat dit niet betekent dat de straf vervalt. Nu klager op 12 september 2017 en derhalve na aanvang van de tenuitvoerlegging van de straf waarvan gratie wordt verzocht, een gratieverzoek heeft ingediend, heeft dit verzoek geen opschortende werking. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctaris kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1699/GA

Datum uitspraak:

8 augustus 2017

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Burke, U.P.
Boer, dr. F.
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling

Samenvatting:

Derde verlenging dwangmedicatie. Sinds de start van de dwangbehandeling is verbetering in contactname, afname van angst en spanning. Verlengingbeslissing daarom niet onredelijk. Wel wenselijk dat een onafhankelijk psychiater zijn oordeel geeft over de noodzaak en toepassing van de a-dwangbehandeling. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46d, aanhef en onder a)

Rechtsoverwegingen::

Hetgeen in beroep is aangevoerd met betrekking tot beklagnummer 2017/33 (de geprivilegieerde post) kan niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie.

Met betrekking tot het beklag met nummer 2017/89 overweegt de beroepscommissie als volgt.

Op 2 juni 2016 heeft de directeur beslist dat klager verplicht een a-dwangbehandeling moet ondergaan voor de duur van drie maanden. Op 2 september 2016 en 2 december 2016 heeft de directeur beslist tot verlenging van de a-dwangbehandeling. De derde verlenging van de a-dwangbehandeling van 3 maart 2017 is aan de orde in het onderhavige beroep.

In de bestreden beslissing is vermeld dat gevaar bestaat voor plotselinge uitbarsting en fysiek geweld naar personeel en medege-detineerden indien de medicatie wordt gestaakt. Klager heeft geen ziektebesef en ziekte-inzicht en ontkent het positieve effect van de medicatie. Klager weigert verhoging van medicatie en de voortzetting van de huidige medicatie, maar legt zich neer bij de inname van medicatie onder dwang. De directeur verwacht dat, als de kaders van de dwangbehandeling zouden wegvallen, klager niet op vrijwillige basis de behandeling wil voortzetten.

Sinds de start van de dwangbehandeling is sprake van verbetering in contactname, afname van angst en spanning. Dit is door diverse behandelaren vastgesteld en geobjectiveerd.

Gezien het vorenstaande kan de beroepscommissie zich erin vinden dat voortzetting van de behandeling conform

de a-dwangbehandeling wordt gezien als noodzakelijk, aangezien klager niet in contact staat met het behandelteam waardoor een inschatting van het gevaar nog steeds gekoppeld is aan observaties van zijn gedrag en vorderingen van de medicamenteuze inzet. Het reeds eerder geconstateerde gevaar bij de eerdere perioden van de ingezette dwangbehandeling blijft hierdoor nog steeds van kracht. De beslissing om de dwangbehandeling te verlengen, kan daarom niet onredelijk of onbillijk worden geacht.

De beroepscommissie merkt nog het volgende op: klager heeft zijn bezwaren tegen de verlenging van de a-dwangbehandeling aangevoerd. In de bestreden beslissing staan deze bezwaren niet vermeld, maar wordt hiervoor verwezen naar het behandelplan. De beroepscommissie acht het in het kader van zorgvuldigheid wenselijk dat de directeur het behandelplan bij diens beslissing voegt, vooral nu sprake is van inmiddels een derde verlenging van de a-dwangbehandeling. Ook acht de beroepscommissie het wenselijk dat in deze zaak voorafgaand aan een eventuele volgende verlenging van de a-dwangbehandeling een onafhankelijk psychiater zijn oordeel geeft over de noodzaak en toepassing van de a-dwangbehandeling.

Ter zitting heeft klager verklaard dat hij zich op zijn zwijgrecht beroept, in die zin dat hij niet met een behandelaar of andere deskundigen in gesprek wil gaan. De beroepscommissie respecteert dit, maar geeft klager in overweging zich met zijn raadsman te verdiepen in het verschil tussen een behandelend psychiater en een psychiater die in de

strafzaak onderzoek doet.
De beroepscommissie beslist als volgt.

Zaaknummer:

17/3731/GB

Datum uitspraak:

16 november 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Eerste plaatsing zelfmelders

Samenvatting:

Zelfmelder. Gelet op advies medisch adviseur heeft de selectiefunctionaris het verzoek van klaagster om uitstel van haar meldplicht in redelijk kunnen afwijzen. Beroep in zoverre ongegrond. Voor wat betreft tijdstip van melden: de selectiefunctionaris heeft op verzoek van klaagster om zich om 11 uur te melden in plaats van 10 uur ten onrechte verwezen naar de directeur van de inrichting. Nu de selectiefunctionaris niet inhoudelijk heeft gereageerd op klaagsters verzoek en niet is gebleken van enig bezwaar tegen het later melden, bepaalt de beroepscommissie het tijdstip op 11.00 uur. Beroep in zoverre gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17

Rechtsoverwegingen::

4.1. De beroepscommissie stelt vast dat de selectiefunctionaris advies heeft gevraagd aan de medisch adviseur

en de medisch adviseur klaagster detentiegeschikt heeft geacht op medische gronden onder de voorwaarde dat klaagster direct in het Justitieel Centrum voor Somatische Zorg wordt geplaatst. Volgens de medisch adviseur is het Justitieel Centrum voor Somatische Zorg zodanig ingericht dat kan worden voorzien in intensieve zorgbehoeften en kunnen de benodigde medische zorg en behandeling in of vanuit detentie worden geboden. Ook eventuele bezoeken aan de medisch specialist kunnen vanuit detentie doorgang vinden.

4.2. Gelet op voormeld advies is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat de selectiefunctionaris in redelijkheid klaagsters verzoek om uitstel van haar meldplicht (voor zover dat verzoek ziet op uitstel van de melddatum) heeft kunnen afwijzen. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard.

4.3. Voor zover klaagster de beroepscommissie heeft verzocht af te zien van de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf, overweegt de beroepscommissie dat deze bevoegdheid haar niet toekomt. Zij verklaart klaagster dan ook in zoverre niet-ontvankelijk in haar beroep.

4.4. Voor wat betreft klaagsters verzoek het tijdstip van melden op de melddatum te verplaatsen van 10.00 uur naar 11.00 uur, oordeelt de beroepscommissie, anders dan hetgeen de selectiefunctionaris te kennen heeft gegeven, dat een dergelijk verzoek niet dient te worden voorgelegd aan de directeur van de inrichting waar klaagster zich moet melden, maar aan de oproepende instantie. Nu de selectiefunctionaris heeft beslist

over de datum en het tijdstip waarop klaagster zich dient te melden in de inrichting, is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat het aan de selectiefunctionaris is te beslissen op klaagsters verzoek zich op een later tijdstip te mogen melden en niet aan de directeur van de penitentiare inrichting. Gelet op het voorgaande zal het beroep dan ook in zoverre gegrond worden verklaard en zal de bestreden beslissing worden vernietigd. Nu door de selectiefunctionaris niet inhoudelijk is gereageerd op klaagsters verzoek zich te melden op een ander tijdstip en derhalve niet is gebleken van enig bezwaar hiertegen, zal de beroepscommissie het tijdstip van melden bepalen op 11.00 uur.

Zaaknummer:

17/2713/GB

Datum uitspraak:

13 november 2017

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Puffelen, drs. P.J.M. van
Rutten, mr. M.A.G.
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing TA

Samenvatting:

Verzoek uitplaatsing TA afgewezen. Beroepscommissie heeft TA geschouwd en waargenomen dat afscheiding op luchtplaats niet gevaarwerend is en dat bedreigingen vanaf luchtplaats in cel kunnen worden gehoord.

Klager aanvankelijk ernstig bedreigd en opgelopen psychische schade draagt eraan bij dat vrees voor agressie niet weg te redeneren valt. Selectiefunctionaris is wederom onvoldoende inhoudelijk op door klager aangevoerde bijzondere omstandigheden ingegaan. Beroep gegrond en opdracht uitplaatsing TA. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 20a, 26a)

Rechtsoverwegingen::

4.1. De TA is aangewezen als huis van bewaring en gevangenis voor mannen en vrouwen met een individueel regime en een uitgebreid beveiligingsniveau.

4.2. Artikel 20a van de Regeling luidt: "In de Terroristen Afdeling worden gedetineerden geplaatst die: a. verdacht worden van een terroristisch misdrijf; b. al dan niet onherroepelijk veroordeeld zijn wegens een terroristisch misdrijf; c. voor of tijdens hun detentie een boodschap van radicalisering verkondigen of verspreiden daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid in de inrichting; tenzij uit informatie van het GRIP of het Openbaar Ministerie voortvloeit dat plaatsing op een Terroristen Afdeling niet is geïndiceerd."

4.3. Artikel 26a van de Regeling luidt: "Een in een Terroristen Afdeling verblijvende gedetineerde als bedoeld in artikel 20a onder b die een derde deel van de aan hem onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel heeft ondergaan en wiens strafrestant tenminste vier maanden en ten

hoogste één jaar bedraagt, wordt uit de Terroristen Afdeling geplaatst, tenzij: a. er sprake is van een uitlevering of dreigende uitlevering; b. er sprake is van een verhoogd maatschappelijk risico bij ontvluchting; c. er gedurende het laatste jaar van het verblijf op de Terroristen Afdeling sprake is geweest van het verkondigen of verspreiden van een boodschap van radicalisering daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid in de inrichting.”

4.4. Klager ondergaat een gevangenisstraf van vier jaren, waarvan een jaar voorwaardelijk, opgelegd bij vonnis van 27 oktober 2016, wegens het plegen van een terroristisch misdrijf. De voorlopige einddatum van zijn detentie is bepaald op 23 mei 2019.

4.5. De beroepscommissie heeft op 13 oktober 2017 de TA van de p.i. Vught, in het bijzonder de luchtplaatsvoorzieningen aldaar, geschouwd in aanwezigheid van klager en zijn raadsman, alsmede van het afdelingshoofd van de TA. Zij heeft geconstateerd dat zeker twee aspecten van hetgeen klager in beroep heeft aangevoerd, reëel lijken te zijn. In de eerste plaats is de afscheiding op de luchtplaats niet van dien aard dat van een degelijke en gevaarwerende afscheiding kan worden gesproken. Daarnaast is klagers klacht over de verbale agressie reëel gebleken, nu door klager vanuit zijn cel luid uitgesproken bewoordingen vanaf de luchtplaats door de beroepscommissie en overige aanwezigen zijn gehoord en daarmee de mogelijkheid bestaat

dat op overeenkomstige wijze vanaf de luchtplaats bedreigingen jegens klager worden geuit. Het afdelingshoofd heeft desgevraagd bevestigd dat de bedreigingen aan het adres van klager aanvankelijk ernstig waren. Deze situatie heeft lang voortgeduurd. De psychische schade die klager dientengevolge heeft opgelopen draagt eraan bij dat zijn vrees voor agressie begrijpelijkerwijs niet weg te redeneren valt.

4.6. De beroepscommissie heeft in haar uitspraak van 20 juli 2017, RSJ 17/1145/GB, geconstateerd dat klagers veiligheid onvoldoende kon worden gewaarborgd en geoordeeld dat de selectiefunctionaris onvoldoende inhoudelijk op klagers verzoek is ingegaan en dat niet is gebleken dat de door klager aangevoerde bijzondere omstandigheden zijn meegewogen. Zodoende heeft de beroepscommissie het beroep gegrond verklaard en de selectiefunctionaris opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. De selectiefunctionaris is niet ter zitting verschenen, heeft hetgeen klager heeft aangevoerd niet ter zitting weersproken, heeft niet aan de schouw deelgenomen en is schriftelijk slechts zeer beperkt op de inhoud en achtergrond van klagers verzoek ingegaan. De opdracht tot het nemen van een nieuwe beslissing heeft niet tot een wijziging van klagers situatie geleid. De beroepscommissie zal het beroep, gelet op het voorgaande, gegrond verklaren. Zij neemt daarbij in overweging dat de wetgever, blijkens haar eerdere jurisprudentie, de mogelijkheid heeft opengelaten een in de TA verblijvende gedetineerde, indien sprake is van bijzondere omstandigheden, eerder dan op het in artikel 26a van de Regeling bedoelde

moment uit de TA te plaatsen.

4.7. Onweersproken is dat klager in een eerdere fase van zijn detentie aan een ernstige en reëel bedreigende situatie is blootgesteld. Daarnaast is niet weersproken dat klager met traumagerelateerde psychische klachten kampt als gevolg van deze ernstige en langdurige bedreigende situatie. Detentieschade dient immer te worden beperkt, zo niet te worden voorkomen. Bij deze stand van zaken en gelet op het feit dat de bedreigende situatie volgens klager nog immer voortduurt, waarbij de beroepscommissie heeft geconstateerd dat de afscheiding op de luchtplaats onvoldoende gevaarwerend is en dat de mogelijkheid bestaat dat vanaf de luchtplaats bedreigingen jegens klager worden geuit, acht de beroepscommissie het niet redelijk klagers verblijf in de TA langer te laten voortduren. Om die reden dient klager uit de TA te worden geplaatst.

4.8. Ingevolge het plaatsingsbeleid zoals bedoeld in artikel 25, zevende lid, van de Regeling worden gedetineerden die zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf, in een gevangenis in het arrondissement van vestiging geplaatst. Blijkens de memorie van toelichting bij dit artikel moet de tijd in detentie optimaal worden benut om een succesvolle terugkeer in de maatschappij voor te bereiden en dienen gedetineerden, teneinde dit te bewerkstelligen, zoveel mogelijk arrondissementaal te worden geplaatst. Onder het begrip 'arrondissement van vestiging' dient te worden verstaan het arrondissement waar de gedetineerde na de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf terugkeert om woonplaats te kiezen. In klagers geval zal, gelet

op het voorgaande, een plaatsing in de gevangenis van de p.i. Almelo zijn aangewezen. Dit geldt temeer nu de p.i. Almelo in het arrondissement is gelegen waar het door klager ingediende hoger beroep tegen zijn veroordeling in eerste aanleg aanhangig is. Indien geen plaats in een gevangenis in het arrondissement van vestiging beschikbaar is, wordt de gedetineerde in een gevangenis in een aanpalend arrondissement geplaatst.

4.9. De beroepscommissie zal, gelet op het vorenoverwogene, de bestreden beslissing vernietigen en de selectiefunctionaris opdragen klager binnen een termijn van vier weken na ontvangst van deze uitspraak voor uitplaatsing te selecteren, waarbij zoveel mogelijk rekening dient te worden gehouden met het plaatsingsbeleid zoals onder 4.8 uiteengezet. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

17/2101/GM

Datum uitspraak:

16 oktober 2017

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Ruissen, dr.ing. C.J.
Selnick Marzullo, drs. M.J.
Maes, mr. H.M.J.D (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Samenvatting:

Bij klager is (nog) steeds sprake van

een psychose en ontbreekt ziekte-inzicht. Nu bestrijding van de stoornis voorrang verdient, ligt het voor de hand bijwerkingen van de (dwang)medicatie te accepteren. Die beslissing is, nu ook getracht is een lagere dosering toe te passen hetgeen mislukt is, niet onzorgvuldig. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen::

De beroepscommissie stelt vast dat blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting bij klager (nog steeds) sprake is van een psychose en dat ziekte-inzicht bij hem ontbreekt. In dit soort gevallen ligt het voor de hand om bijwerkingen van de toegepaste medicatie te accepteren omdat bestrijding van de stoornis in dit geval de voorrang dient te krijgen. De beslissing om – in weerwil van de eventuele bijwerkingen – door te gaan met de toegepaste dwangmedicatie is – mede gelet op het mislukken van een lagere dosering ter bestrijding van de psychose - daarom niet onzorgvuldig. De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband gezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts niet kan worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/2951/GV

Datum uitspraak:

29 september 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Brand, J.G.A. van den

Schagen, J.
Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Strafonderebreking

Samenvatting:

Klager heeft strafonderebreking verzocht i.v.m. het verwerken van het overlijden van zijn zus, hetgeen hij in de nabijheid van zijn familie wenst te doen. Geen sprake van noodzaak tot verlenen strafonderebreking. In periode tussen overlijden zus en aanvang detentie heeft hij in bijzijn van zijn familie afscheid kunnen nemen en uitvaart kunnen bijwonen. Enkele omstandigheid dat hij verlies nog niet heeft kunnen verwerken geen bijzondere omstandigheid. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen::

Klager ondergaat een gevangenisstraf van zestig dagen wegens – kort gezegd – bedreiging en overtreding van de Wet Wapens en Munitie. De einddatum van zijn detentie is bepaald op 29 september 2017.

Op grond van artikel 34 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) kan strafonderebreking worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer dat niet met een andere vorm van verlof kan worden volstaan. Ingevolge artikel 37 van de Regeling kan strafonderebreking worden verleend wegens dringende redenen van lichamelijke of psychische aard, gelegen in de persoon van de gedetineerde, indien en voor zover de inrichtingsarts heeft bevestigd dat deze redenen aan de voortzetting van detentie in de weg staan.

Klager heeft verzocht om strafonderbreking in verband met het verwerken van het verlies van zijn zus. Hij wenst de rouwperiode in aanwezigheid van zijn familie door te brengen.

De beroepscommissie is van oordeel dat geen sprake is van een noodzaak tot het verlenen van strafonderbreking. Klager wil een eventueel verleende strafonderbreking aanwenden om het verlies van zijn zus in de nabijheid van zijn familie te verwerken. Klagers zus is, blijkens het advies van de directeur van de locatie Sittard, op 22 juli 2017 overleden. Op 4 augustus 2017 heeft klager, die als zelfmelder is opgeroepen voor het ondergaan van zestig dagen gevangenisstraf, zich in de inrichting gemeld en is zijn detentie aangevangen. In de periode tussen het overlijden van zijn zus en de aanvang van zijn detentie heeft hij in het bijzijn van zijn familie afscheid kunnen nemen van zijn zus en de uitvaart kunnen bijwonen. De enkele omstandigheid dat hij het verlies nog niet heeft kunnen verwerken en derhalve nog in het rouwproces zit, kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet als een bijzondere omstandigheid zoals bedoeld in artikel 34 van de Regeling worden aangemerkt, zodat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Hierbij is mede in aanmerking genomen dat hem in de inrichting ondersteuning door onder meer de psychologe is aangeboden en dat hij aanstonds in vrijheid zal worden gesteld. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/2456/GV

Datum uitspraak:

10 oktober 2017

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Brand, J.G.A. van den Schagen, J. Schuren, Y.L.F. (secr.)

Trefwoorden:

Strafonderbreking vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Tijdelijke terbeschikkingstelling aan de Belgische autoriteiten i.v.m. verdenking strafbaar feit aldaar staat in beginsel los van klagers verzoek om strafonderbreking. Staatssecretaris heeft geen blijk gegeven van andere gronden die zich tegen verlenen van strafonderbreking verzetten, zodat sprake is van een motiveringsgebrek. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen::

Klager wenst in de gelegenheid te worden gesteld het beroep nader mondeling toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich aan de hand van de stukken voldoende voorgelicht acht om op het beroep te beslissen. Klager ondergaat een gevangenisstraf van twaalf jaren wegens het medeplegen van moord en handelingen die strafbaar zijn gesteld bij de Wet Wapens en Munitie en de Opiumwet. Aansluitend dient hij in het kader van

de Wet Terwee 68 dagen vervangende hechtenis te ondergaan in verband met een schadevergoedingsmaatregel van (inclusief verhogingen) € 8.019,=. De eerst mogelijke datum voor strafonderbreking was op 20 januari 2017.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste twee derde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling blijkt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

De beroepscommissie constateert dat het IRC in overleg is met de Belgische autoriteiten omtrent een datum waarop klager in het kader van een tijdelijke terbeschikkingstelling naar België zal worden overgebracht teneinde aldaar te worden gehoord. Op grond daarvan heeft de Staatssecretaris klagers verzoek om strafonderbreking afgewezen. Een dergelijke tijdelijke

terbeschikkingstelling staat in beginsel echter los van klagers verzoek om strafonderbreking. De Staatssecretaris heeft bij de afwijzing van het verzoek geen blijk gegeven van redenen, de tijdelijke terbeschikkingstelling aan de Belgische autoriteiten daargelaten, die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Dergelijke redenen zouden kunnen zijn gelegen in de ernst van het gepleegde delict en een geschokte rechtsorde en/of belangen van (nabestaanden van) het slachtoffer. Daarnaast kan het feit dat een veroordeelde vreemdeling nog een schadevergoeding moet betalen aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan, met dien verstande dat een balans dient te bestaan tussen de omvang van de te betalen vergoeding en de mate waarin de gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort.

Nu de Staatssecretaris echter geen van de gronden zoals hiervoor genoemd aan de bestreden beslissing ten grondslag heeft gelegd, kan deze, gelet op het motiveringsgebrek dat hieraan kleeft, niet in stand blijven. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal worden vernietigd en de Staatssecretaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

17/1607/TA

Datum uitspraak:

13 november 2017

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Daniel MPM, drs. M.R.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Boerhof, mr. R. (secr.)

Trefwoorden:

Post
Telefoon
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Toezicht op digitale post is mogelijk maar geen wettelijke grondslag voor het op de telefoon inzien van (digitale) berichten die vóór oplegging van de maatregel zijn verzonden of ontvangen. Derhalve in zoverre sprake van ongerechtvaardigde inbreuk op klagers recht op privacy en beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen::

Ten aanzien van het beroep inzake klacht a. gaat de beroepscommissie uit van het volgende.
Klagers indexdelict ligt in de relationele sfeer. Het risicomangement is onder andere gericht op het monitoren van signalen van verhoogde krenkbaarheid van klager in relationeel contact met vrouwen. Aan klagers verlof zijn onder andere de voorwaarden verbonden dat hij inzicht geeft in een eventuele relatie en dat hij open is over zijn omgang met vrouwen. In december 2016 kwam (in gesprekken met klager)

een vrouw van klagers werk in beeld. Klager is medegedeeld dat hij niet meer met haar mocht afspreken tijdens zijn verlof totdat zij was gescreend. Op 2 januari 2017 werd bij het behandelteam bekend dat klager een relatie met de desbetreffende vrouw had en frequent contact met haar had. Klager gaf geen inzicht in de aard van deze relatie. Na aandringen door de inrichting gaf klager toestemming de desbetreffende vrouw te laten screenen, maar zij hield dit af. Eind januari 2017 ontving het behandelteam signalen dat klager zich dreigend zou hebben opgesteld naar de betreffende vrouw. Daarop is beslist dat klager zijn mobiele telefoon in zijn bezit mocht houden op voorwaarde dat hij geen contact opnam met deze vrouw. Klager hield zich echter niet aan deze voorwaarde.
Gezien deze feiten en omstandigheden is de beroepscommissie van oordeel dat het hoofd van de inrichting in het kader van de orde en veiligheid in redelijkheid kon beslissen tot inbeslagneming van klagers telefoon. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.
Ten aanzien van het beroep inzake klacht b. wordt het volgende overwogen. De beroepscommissie stelt voorop dat – gezien de (huidige) technologische ontwikkelingen waarmee bij de totstandkoming van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden geen rekening kon worden gehouden – redelijke wetsuitleg meebrengt dat digitale berichten als de onderhavige kunnen worden begrepen onder ‘brieven of andere poststukken’ als genoemd in artikel 35, derde lid, Bvt. Een zogeheten postmaatregel kan dus betrekking hebben op digitale berichten. De op 14 februari 2017 opgelegde

maatregel van toezicht op (digitale) post had mede ten doel digitale berichten die waren verzonden en ontvangen vóór de inbeslagneming van klagers telefoon op zijn telefoon te lezen om de aard van klagers relatie met voornoemde vrouw te onderzoeken. Het personeel heeft daartoe daadwerkelijk verzonden en verstuurd sms-berichten en WhatsApp-berichten gelezen.

Namens klager is – zo begrijpt de beroepscommissie uit hetgeen is aangevoerd – onder meer een beroep gedaan op schending van zijn recht op privacy, dat onder andere is gewaarborgd in artikel 8, eerste lid, EVRM. Inbreuken op dat recht zijn volgens het tweede lid van artikel 8 EVRM toelaatbaar indien zij, voor zover hier van belang, bij wet zijn voorzien. De onderhavige maatregel – waarvan onbetwist is dat deze inbreuk maakte op het recht op privacy van klager – is gebaseerd op artikel 35, derde lid, Bvt. Die bepaling voorziet in toezicht op te verzenden en ontvangen (digitale) post vanaf het moment dat de maatregel wordt opgelegd en derhalve niet in toezicht op reeds voorafgaand aan de maatregel verzonden en ontvangen berichten. Artikel 35, derde lid, Bvt biedt dan ook niet de in artikel 8, tweede lid, EVRM bedoelde wettelijke grondslag voor het inzien van berichten die vóór oplegging van de maatregel zijn verzonden of ontvangen. Nu evenmin enige andere wettelijke bepaling voorziet in de bevoegdheid daartoe van (het hoofd van) de inrichting, moet worden geconstateerd dat in zoverre een ongerechtvaardigde inbreuk op klagers recht op privacy is gemaakt.

De beroepscommissie zal het beroep daarom in zoverre gegrond verklaren.

Zij zal klager een tegemoetkoming toekennen van € 50,=.

Voor zover de bestreden maatregel – zoals blijkt uit de mededeling van de maatregel – tevens is opgelegd voor het lezen van berichten die klager ná oplegging van de maatregel onder toezicht van personeel met zijn telefoon zou ontvangen en versturen, voor zover hem dat was toegestaan, is de beroepscommissie van oordeel dat de maatregel niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt, gezien klagers gedrag als hierboven beschreven bij de beoordeling van klacht a.

In zoverre zal het beroep ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1484/TA

Datum uitspraak:

12 oktober 2017

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Daniel MPM, drs. M.R.
Marle, prof.dr. H.J.C. van
Boerhof, mr. R. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing afdeling
intensieve zorg

Samenvatting:

Plaatsing op ICU in Veldzicht vloeit noodzakelijkerwijs voort uit beslissing van Staatssecretaris tot plaatsing van een (reguliere) tbs'er in die inrichting. Hoofd van inrichting kon daarom kennelijk geen andere beslissing nemen dan klager op de ICU te plaatsen.

Beroep ongegrond. Voortduren van die beslissing gelet op klagers gedrag niet onredelijk. Beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 32)

Rechtsoverwegingen::

De beroepscommissie stelt voorop dat bij beslissing van RSJ 19 juni 2017, 17/176/TB klagers beroep tegen de beslissing van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 19 januari 2017 klager vanuit De Kijvelanden over te plaatsen in Veldzicht ongegrond is verklaard. De beroepscommissie gaat daarom voorbij aan de door klagers raadvrouw in dit verband aangevoerde verweren.

In dit beroep is aan de orde de vraag of het hoofd van Veldzicht in redelijkheid kon beslissen klager na binnenkomst in de inrichting op de ICU te plaatsen.

Uit de inlichtingen van het hoofd van de inrichting ter zitting is gebleken dat een plaatsing op de ICU in Veldzicht noodzakelijkerwijs voortvloeit uit een beslissing van de Staatssecretaris tot plaatsing van een (reguliere) ter beschikking gestelde in die inrichting. Gelet hierop kon het hoofd van de inrichting kennelijk geen andere beslissing nemen dan klager op de ICU te plaatsen en daarom kan deze beslissing niet als onredelijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Anders dan de beklagcommissie is de beroepscommissie van oordeel dat een klacht tegen de beslissing tot plaatsing op de ICU tevens moet worden geacht te zijn gericht tegen het voortduren daarvan. De beroepscommissie zal dit onderdeel van de klacht om proceseconomische redenen zelf afdoen. Uit de inlichtingen van het hoofd van

de inrichting ter zitting komt naar voren dat klager vaak in conflict is met medeverpleegden en oppositioneel gedrag vertoont, maar dat klagers verblijf op de ICU tijdelijk is. Niet is gebleken dat niet van deze feiten en omstandigheden kan worden uitgegaan. Gelet hierop acht de beroepscommissie het voortduren van klagers verblijf op de ICU niet onredelijk. Dit onderdeel van de klacht zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1826/TA

Datum uitspraak:

11 oktober 2017

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van
Schagen, J.
Wouda, drs. J.E.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afdelingsarrest
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Bij groepsseparatie sprake van afdelingsarrest, is ook vermeld in schriftelijke mededeling. Hoort niet thuis in afdelingsregels. Niet bijwonen lunch geen gedrag op grond waarvan afdelingsarrest kon worden opgelegd. Gedrag kon ook op andere momenten worden geobserveerd. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 32,=.

Rechtsoverwegingen::

In de afdelingsregels van het Twijnhuis,

Manifest Twijnhuis, is opgenomen dat iedereen bij de lunch aanwezig is en dat wanneer iemand niet bij de lunch aanwezig is groepsseparatie wordt opgelegd.

Door klager is aangegeven dat hij vanaf 23 januari 2017 tot 31 januari 2017 niet zonder begeleiding van de afdeling af mocht en dat de groepsseparatie feitelijk neerkomt op een afdelingsarrest.

Hoewel er volgens het hoofd van de inrichting in de schriftelijke reactie op het beklag geen sprake zou zijn van een afdelingsarrest wordt dit weerlegd door de bij de stukken gevoegde schriftelijke mededeling waarin is vermeld dat klager een maatregel van beperking van de bewegingsvrijheid is opgelegd in de zin van artikel 33 van de Bvt.

De beroepscommissie acht overeenkomstig het oordeel van de beklagcommissie aannemelijk geworden dat klager een ordemaatregel van afdelingsarrest is opgelegd en dat klager gelet op de duur van dit afdelingsarrest ontvankelijk is in het beklag.

Een dergelijke beperking van de bewegingsvrijheid hoort naar het oordeel van de beroepscommissie niet thuis in de afdelingsregels, die op dit punt afwijken van huisregels en de Bvt, maar zou wel kunnen worden opgenomen in een verplegings- en behandelingsplan van een tbs-gestelde, hetgeen in klagers geval niet is geschied.

Klagers niet verschijnen bij de lunch, dat deels door de inrichting werd getolereerd, betreft naar het oordeel van de beroepscommissie geen gedraging op grond waarvan, gelet op de belangen als vermeld in artikel 32, eerste lid van de Bvt, afdelingsarrest kan worden opgelegd. Onweersproken is dat klagers gedrag (in de omgang

met andere verpleegden en personeel) op voldoende andere momenten kon worden geobserveerd.

Uit het bovenstaande volgt dat de beroepscommissie klagers beroep gegrond zal verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre zal vernietigen en het beklag alsnog inhoudelijk gegrond zal verklaren. Zij zal klager een tegemoetkoming van € 32,= toekennen.

Zaaknummer:

17/1722/JA

Datum uitspraak:

9 november 2017

Beroepscommissie:

Iedema, mr. M.
Boer, prof.dr. F.
Heddema, drs. H.A.
Bevaart, mr. E.W (secr.)

Trefwoorden:

Luchten

Samenvatting:

Klager moest luchten in luchtkooi. Uitgangspunt wetgever is gemeenschappelijk luchten. Individueel luchten kan bij disciplinaire straf of ordemaatregel. Geen sprake van bij klager. Klager had ook op andere wijze ondersteund kunnen worden bij niet aannemen rookwaar. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 53)

Rechtsoverwegingen::

Vast staat het volgende. Klager was ten tijde van de klacht 17 jaar.

Minderjarigen mogen in de inrichting niet roken en kunnen in de inrichting geen rookwaar kopen. Klager heeft op de algemene luchtplaats rookwaar van oudere groepsleden verkregen. Ondanks verschillende maatregelen is het hem niet gelukt zelf te stoppen met roken. Beslist is hem een aantal dagen te laten luchten in een luchtkooi om hem te ondersteunen niet in de verleiding te komen met als doel te voorkomen dat hij rookt omdat dit slecht is voor zijn gezondheid.

Volgens de directeur is sprake van een uit opvoedkundig oogpunt gegeven aanwijzing die niet vatbaar is voor beklag. Hoewel begrijpelijk is dat de inrichting klager heeft willen ondersteunen bij het stoppen met roken, kan de beslissing tot individueel luchten in klagers geval naar het oordeel van de beroepscommissie niet anders worden aangemerkt dan als een beperking van het in artikel 53 Bjj neergelegde recht op luchten, waartegen beklag open staat. Artikel 22 Bjj bepaalt dat jeugdigen in groepen verblijven en aan gemeenschappelijke activiteiten deelnemen. In de Memorie van toelichting bij artikel 53 Bjj staat vermeld dat het luchten als regel gemeenschappelijk plaatsvindt en dat een jeugdige aan wie afzondering of een disciplinaire straf is opgelegd op individuele basis kan luchten. Volgens de Memorie van Toelichting volgt dit uit artikel 25, tweede lid Bjj (waarin is bepaald dat de jeugdige gedurende het verblijf in afzondering niet deelneemt aan activiteiten, voor zover de directeur niet anders bepaalt en behoudens het dagelijks verblijf in de buitenlucht) en uit artikel 59, eerste lid, Bjj (waarin is bepaald dat de jeugdige aan wie

de disciplinaire straf van opsluiting in een strafcel of een andere ruimte is opgelegd is uitgesloten van deelname aan activiteiten, voor zover de directeur niet anders bepaalt en behoudens het dagelijks verblijf in de buitenlucht). Gelet hierop is het uitgangspunt van de wetgever dat jeugdigen gemeenschappelijk luchten en dat kan worden besloten tot individueel luchten als sprake is van een ordemaatregel of disciplinaire straf. Onbetwist is dat daarvan in klagers geval geen sprake was.

Voorts is van belang dat ondersteuning van klager ook op andere wijze had kunnen plaatsvinden, bijvoorbeeld door tijdens het gemeenschappelijk luchten een personeelslid in de buurt van klager te laten zijn om verleiding tot het aannemen van rookwaar te voorkomen. In het licht van de verklaring van de vertegenwoordiger van de directeur ter zitting dat al langere tijd sprake was van een probleem bij klager, had er ook voor gekozen kunnen worden daarop gerichte andere stappen binnen het behandelingsplan te ondernemen. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

17/1219/JA

Datum uitspraak:

12 oktober 2017

Beroepscommissie:

Iedema, mr. M.

Boer, prof.dr. F.

Lucas, mr. E.

Bevaart, mr. E.W (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten
Plaatsing/overplaatsing intern
Planmatig verlof jeugd

Samenvatting:

Uit door directeur overgelegde documenten blijkt genoegzaam dat kamerplaatsing en uitsluiting van verblijf in groep door bevoegd afdelingshoofd is genomen. Beslissingen noodzakelijk vanwege brand en onbruikbaarheid afdeling. Door interne overplaatsing kon frustreren onderzoek politie worden voorkomen. Intrekking verlof wegens verdenking betrokkenheid klager niet onredelijk. Intrekking verlof voor 4 weken wegens onttrekking niet onredelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 4, 24, 30 ; EVRM art.8)

Rechtsoverwegingen::

a. Op grond van artikel 4, tweede lid, Bjj kan de directeur medewerkers machtigen tot het de uitoefening van hem bij de wet gegeven bevoegdheden, met uitzondering van aan hem voorbehouden beslissingen, waaronder de uitsluiting van verblijf in de groep of uitsluiting van activiteiten als bedoeld in artikel 24, eerste lid, Bjj. Krachtens artikel 24, derde lid, Bjj kan een personeelslid of medewerker deze maatregel echter wel voor ten hoogste 15 uren opleggen als onverwijld tenuitvoerlegging geboden is. Op grond van artikel 4, vijfde lid, Bjj kan de directeur in afwijking van artikel 4, tweede lid, Bjj een afdelingshoofd machtigen tot het nemen van de beslissing tot uitsluiting van verblijf in de groep en uitsluiting van

activiteiten als bedoeld in artikel 24, eerste lid, Bjj, onder meer als dit in het belang van de orde en veiligheid in de inrichting dan wel van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming noodzakelijk is. Volgens het tweede lid van dit artikel mag de uitsluiting ten hoogste twee dagen duren en kan de uitsluiting telkens voor ten hoogste twee dagen worden verlengd als naar het oordeel van de directeur de noodzaak tot uitsluiting nog bestaat. In het geval een afdelingshoofd de beslissing tot het opleggen dan wel het verlengen van de ordemaatregel heeft genomen, wordt ingevolge artikel 4, zesde lid, Bjj de directeur daarvan uiterlijk binnen 15 uren na het nemen van die beslissing op de hoogte gesteld.

De directeur van de inrichting heeft op 25 juli 2017 en 28 augustus 2017 nadere stukken overgelegd, waaruit naar het oordeel van de beroepscommissie genoegzaam blijkt dat afdelingshoofden bevoegd zijn beslissingen te nemen in het kader van ordeherstel, in ieder geval tot het opleggen van een ordemaatregel als bedoeld in artikel 24 Bjj. Uit deze documenten volgt dat alleen daartoe bevoegde medewerkers bepaalde beslissingen kunnen nemen en in het registratiesysteem kunnen verwerken. Daaronder vallen naar het oordeel van de beroepscommissie de onderhavige ten aanzien van klager genomen beslissingen tot kamerplaatsing en uitsluiting van activiteiten, die in totaal niet langer dan 23 uur hebben geduurd. Door klager is niet bestreden dat afdelingshoofd W. op 15 januari 2017 heeft beslist tot de kamerplaatsing en uitsluiting van activiteiten en dat de volgende dag

een schriftelijke mededeling van deze beslissing en de beslissing tot uitsluiting van activiteiten van 16 januari 2017 is ondertekend door afdelingshoofd R. en door hem aan klager is uitgereikt. Gelet op de overgelegde documenten kunnen deze beslissingen alleen door W. dan wel R. genomen zijn als zijnde daartoe bevoegde medewerkers. Niet is door klager gesteld of gebleken dat genoemde personeelsleden de beslissingen niet zouden hebben genomen en/of dat zij ten tijde van deze beslissingen geen afdelingshoofd waren. Gelet op de ernstige rookontwikkeling, de blusactiviteiten en de onbruikbaarheid van de afdeling als gevolg van de brandstichting is voldoende aannemelijk dat het in het belang van de veiligheid en gezondheid van de groep noodzakelijk was klager en zijn groepsleden op een andere groep in te sluiten omdat verblijf op de eigen groep feitelijk onmogelijk was. De omstandigheid dat naar klagers mening het protocol daarin niet voorziet, maakt dit niet anders. De Bjj is van hogere orde dan het protocol en de directeur beslist krachtens artikel 17 Bjj waar jeugdigen worden geplaatst, ook in het kader van artikel 24 Bjj in een noodgeval als brandstichting met ernstige rookontwikkeling. De beslissing krachtens artikel 17 Bjj is niet aan de directeur voorbehouden als bedoeld in artikel 4 Bjj en kan namens hem door personeelsleden worden genomen. Deze beslissingen zijn derhalve niet in strijd met de wet genomen en kunnen evenmin onredelijk of onbillijk worden genoemd.

b. Klager kan binnen het beperkte beklagrecht op grond van artikel 65, eerste lid onder m Bjj in zijn klacht

over de interne overplaatsing naar een andere groep dan zijn andere groepsleden worden ontvangen, nu hij stelt dat deze overplaatsing een beperking inhoudt van zijn recht op persoonlijke levenssfeer als bedoeld in artikel 8, eerste lid, EVRM. Voor zover al kan worden aangenomen dat de interne overplaatsing een beperking van genoemd recht vormt, is naar het oordeel van de beroepscommissie in ieder geval sprake van een gerechtvaardigde beperking als bedoeld in artikel 8, tweede lid, EVRM, te weten bij wet voorzien en noodzakelijk in het belang van de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Zoals onder a. is overwogen kan krachtens artikel 17 Bjj door of namens de directeur worden beslist waar jeugdigen in de inrichting worden geplaatst. De beslissing om de vier verdachten, onder wie klager, elk op een andere groep te plaatsen kan worden geacht te zijn genomen krachtens artikel 17 Bjj in het belang van het onderzoek van de politie naar de dader van de brandstichting. Door de interne overplaatsingen van de vier verdachten, onder wie klager, kon worden voorkomen dat de vier verdachten met elkaar in contact konden komen en hun verklaringen richting de politie op elkaar konden afstemmen en zo het politieonderzoek zouden kunnen frustreren. De interne overplaatsing van klager is derhalve niet in strijd met de wet of verdrag en kan evenmin onredelijk of onbillijk worden genoemd. De interne overplaatsing heeft niet onnodig lang geduurd, nu deze is

opgeheven nadat bekend was geworden dat de politie klager niet als verdachte aanmerkte en dat de aangifte tegen klager daarom had geseponeerd.

c. In de schriftelijke mededeling van de beslissing van 16 januari 2017 tot intrekking van het verlof staat duidelijk vermeld dat klager één van de verdachten van de brandstichting van 15 januari 2017 is, dat klager door de politie verhoord zal worden en dat hij hangende het politieonderzoek niet met verlof mag. De beroepscommissie is met de beklagcommissie van oordeel dat de grondslag voor de intrekking van het verlof voldoende duidelijk en begrijpelijk is omschreven. De directeur kon deze beslissing krachtens artikel 30 Bjj in redelijkheid nemen vanwege de verdenking van klagers betrokkenheid bij de brandstichting op dat moment, gegeven het feit dat klager ten tijde van de brandstichting op de groep was en tijdens het horen op 16 januari 2017 heeft meegedeeld dat de aangetroffen, verstopte blauwe aansteker van hem was. Dat twee weken later uit politieonderzoek naar voren kwam dat klager niet als verdachte werd aangemerkt en de aangifte tegen hem was geseponeerd, maakt niet dat het verlof op 16 januari 2017 in verband met de verdenking en het politieonderzoek daarnaar niet mocht worden ingetrokken.

d. Vast staat dat klager zich op 7 februari 2017 tijdens begeleid verlof aan het toezicht heeft onttrokken. De beslissing het verlof op die grond in te trekken kan niet onredelijk of onbillijk worden genoemd. In dit verband is van belang dat de directeur op grond van artikel 31 Bjj slechts verlof kan verlenen als eventuele risico's, zoals het risico

op onttrekking aan het verblijf in de inrichting en twijfel aan het nakomen van afspraken en verlofvoorwaarden, aanvaardbaar worden geacht. In dat kader is het niet onredelijk dat de directeur de reden van de onttrekking alsmede de eventuele risico's bij het opnieuw verlenen van verlof heeft willen onderzoeken. Een duur van vier weken acht de beroepscommissie in dat verband niet onredelijk. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.